

Sygn. akt SNO 40/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Beata Gudowska

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...] po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2016 r., sprawy **J.L.**

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

w związku z odwołaniem obwinionego

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 12 lutego 2016 r., sygn. akt ASD .../13,

- 1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;**
- 2. uzasadnienie wyroku w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;**
- 3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...], wyrokiem z dnia 12 lutego 2016 r., uznał J.L., sędziego Sądu Rejonowego w [...], za winnego tego, że „jako Sędzia

Sądu Rejonowego w [...] uchybił godności urzędu sędziego w ten sposób, że w dniu 30 września 2012 roku w [...], w miejscu publicznym, użył w stosunku do Z.K. słów i gestów powszechnie uznanych za obraźliwe, a nadto poprzez kopnięcie oraz celowe uderzenie prowadzonym przez siebie samochodem VW Golf w samochód marki BMW E60, którym kierował Z. K., umyślnie uszkodził, na kwotę 3411,82 złotych, samochód stanowiący własność M. T.”, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070), i za to na podstawie art. 107 § 1 i art. 109 § 1 pkt 5 cyt. ustawy wymierzył mu karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.

Od powyższego wyroku odwołanie wniósł obwiniony. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błędną ocenę dowodu z zeznań M. S. i dowodu z zeznań Z.K. oraz pominięcie zeznań T. B. co prowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych; przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który to błąd miał wpływ na treść wyroku, a polegał na przyjęciu, że obwiniony uderzył swoim samochodem w pojazd kierowany przez Z.K. umyślnie;

2. błędną ocenę wyjaśnień obwinionego, polegającą na nieuzasadnionym odrzuceniu twierdzenia obwinionego o nieumyślnym uderzeniu swoim samochodem w pojazd kierowany przez Z.K.;

3. naruszenie przepisów procedury, tj. mającego zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym art. 201 k.p.k., polegające na niewyjaśnieniu wątpliwości w opinii biegłego K. T., dotyczących poprawności wyliczenia wartości szkody, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia co najmniej w przedmiocie kary;

4. orzeczenie niewspółmiernie surowej kary, w postaci złożenia z urzędu, podczas gdy przy uwzględnieniu prawidłowo ustalonej wysokości szkody, prawidłowo ustalonej szkodliwości czynu, prawidłowo ustalonym stopniu winy oraz przy ustaleniu, że obwiniony nie popełnił umyślnego przestępstwa (przy uwzględnieniu okoliczności zatarcia skazania w sprawie IX K .../13) Sąd I instancji powinien dojść do wniosku, że obwiniony nie utracił przymiotu nieskazitelności charakteru i wystarczające jest napiętnowanie obwinionego poprzez orzeczenie kary łagodniejszej rodzajowo. Nadto obwiniony zaskarżył uzasadnienie wyroku

Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 12 lutego 2016 r. ASD .../13 w częściach, w których w uzasadnieniu tym Sąd I instancji ustala fakt, że obwiniony został skazany za przestępstwo z art. 288 § 1 kk w sprawie IX K .../13 SR w [...] oraz w tych częściach, gdzie rozważając okoliczności sprawy Sąd I instancji przywołuje okoliczność powyższego skazania.

W konkluzji odwołania skarżący wniósł: 1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzutu popełnienia czynu polegającego na umyślnym najechaniu na pojazd kierowany przez Z. K.; 2) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; 3) o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju; 4) o usunięcie z zaskarżonego uzasadnienia sformułowań wskazanych w zarzucie i im równoznacznych.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Podniesione w odwołaniu zarzuty są bezzasadne. Wywody przytoczone na ich poparcie okazały się chybione, podobnie jak wyprowadzone z nich wnioski. Nie mogły zatem prowadzić do zmiany wyroku w zaskarżonej części ani jego uchylenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że jedynie prawomocny wyrok sądu powszechnego skazujący za przestępstwo, którego znamiona zawarte są w zarzucanym przewinieniu dyscyplinarnym, jest podstawą ustaleń w postępowaniu dyscyplinarnym, że przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa. Dlatego też Sąd dyscyplinarny, stosując odpowiednio art. 8 k.p.k. (w zw. z art. 128 u.s.p.) przy ocenie przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego na podstawie art. 108 § 4 u.s.p. (ocenie czy zawiera ono znamiona przestępstwa), jest związany uprzednim prawomocnym wyrokiem skazującym za tożsamy czyn. W tym zakresie sąd dyscyplinarny obowiązany jest dokonać niezbędnych ustaleń faktycznych i ocen co do tożsamości czynu. Jest natomiast związany wyrokiem skazującym co do popełnienia przestępstwa (jego znamion). Nie musi, a nawet nie może w tym zakresie czynić własnych ustaleń i ocen, a obwiniony nie może w postępowaniu dyscyplinarnym kwestionować popełnienia przestępstwa (zob. wyrok

Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 lipca 2014 r. SNO 34/14, OSNSD 2014, poz. 4).

Oczywiste jest zatem w realiach niniejszej sprawy, że Sąd Dyscyplinarny I instancji był związany prawomocnym wyrokiem Sądu karnego skazującym obwinionego za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. Nie budzi również wątpliwości, że pomiędzy czynem, jakiego dopuścił się obwiniony i za który został skazany, a czynem stanowiącym zasadniczy element przewinienia dyscyplinarnego, zachodzi obiektywna tożsamość.

W świetle powyższego zarzuty zawarte w pkt. 1, 2 i 3 odwołania są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Podobnie ocenić należy zarzut podniesiony w pkt 4 odwołania.

Skazanie za przestępstwo umyślne stanowi ciężki delikt dyscyplinarny, co uprawnia do oceny, że obwiniony utracił przymiot nieskazitelności charakteru niezbędny do sprawowania urzędu sędziego. Należy zatem w pełni aprobować oceny i wnioski w zakresie wyboru kary, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Podniesiony w odwołaniu zarzut, skierowany przeciwko uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jest bezzasadny.

Instytucja zatarcia skazania stwarza jedynie swoistą fikcję prawną, nakazującą uznawanie skazanego za przestępstwo za osobę niekaraną. Zatarcie skazania działa na przyszłość, nie oznacza natomiast anulowania treści wyroku, tj. wyeliminowania go z mocą wsteczną z porządku prawnego jako w ogóle niewydanego i nie niweluje też całkowicie wszystkich skutków skazania. Oczywiste jest, że zatarcie skazania za przestępstwo, którego znamiona zawiera przewinienie dyscyplinarne, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania dyscyplinarnego o taki czyn przeciwko sędziemu, bowiem przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej, niż upływ okresów wskazanych w art. 101 i 102 k.k. (art. 108 § 4 u.s.p.). Skazanie i wywołane nim skutki w porządku prawnym nie jest uchylane przez fakt zatarcia skazania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 24/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 105; postanowienie z dnia 4 stycznia 2011 r., SDI 32/10, OSNKW 2011, z. 2, poz. 12).

Z tych motywów wychodząc, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w wyroku. O kosztach postępowania dyscyplinarnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 133 u.s.p.

kc